

ROZBORZENIE (1) *sb n*

rozborzenie, [rozburzenie].

Oba o oraz pierwsze e jasne, końcowe e pochylone.

sg [*N rozborzenié.*] ◊ *A rozborzeni(e).* ◊ [*L rozburzeniu.*]

Sł stp, Cn brak, Linde bez cytatu s.v. rozburzyć.

Zniszczenie, spustoszenie; direptio PolAnt: otho ia [Bóg] wyciągnę rękę śwą á podam cię w rozborzenie pogánom BibRadz Ez 25/7.

a. [*Rozwalenie, zrujnowanie budowli [czego]:* oktory [*dom*] obiła się rzeka/ a natychmiáft vpádł, i sftało się wielkié/ domu onego rozborzenié [*facta est ruina domus illius magna*]. *MurzNT Luc 6/49; My ztobą ná Armaćie [= flocie] zoftaliłmy fami Po rozburzeniu Troie [Dardania incensa III 156] VergKoch 69.*]

Cf **ROZBORZYĆ**

KW, (LWil)